

θώς ήτο φόδος μήπως ἀναγνωρισθούν;

Εἰς τὴν σειρὰν τῆς συνομιλίας, εἶπεν ὁ Τζών Κάρπεντερ:

— Ἀρκεῖ μονάχα γεύῃ καμιά βάρκα ὁ Οὐλί Κόρτης καὶ νά τα κατέφερη νά την πίρη.

— Αὐτὴν τὴν ὥρα θά τώχη κάμη κι' ὅλας, ἀπήντησεν ὁ καπετάνιος. Μέσα στὰ λιμάνια, πάντα εὐρίσκονται βάρκες δεμένες στὸ μῶλο χωρὶς τὸν βαρκάρη. Δὲν εἶναι δύσκολο νά πηδήσῃς μέσα καὶ νά λύσῃς ὅποια θέλεις . . . καὶ ὁ Κόρτης τώρα πάλι θά την ἔχῃ πάγη σὲ μέρος ἀσφαλισμένο . . .

— Μά οἱ ἄλλοι ἐπία ; ηρώτησεν ὁ Ρανυᾶς Κώφ, θά μπορέσουν νά πάνε ἔκει;

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀφοῦ ἐτοι ἐμείναμε σύμφωνοι, καὶ θά καθήσουν ἔκει νά ψυλάγουν τὴν βάρκα, ἔως τὴν στιγμὴ πού θά μπαρκάρωμε !

— Αὐτό πο μ' ἀνησυχεῖ, παρετήρησεν ὁ μάγειρος, εἶναι ὅτι ἔχουμε μία ὥρα ἐδῶ, καὶ ὁ Κόρτης δὲν ἐφάνηκε ἀκόμα ! . . . Μήπως καὶ τὸν ἔπιασαν ;

— Κ' ἐμένα μ' ἀνησυχεῖ περισσότερο, ἐπρόσθεσεν ὁ Τζών Κάρπεντερ, νά μάθω ἀν τὸ καράβι εἶναι ἀραγμένο στὴ θέσι του ἀκόμα . . .

— Εκεὶ είναι ἀκέμα . . . εἶμαι βέβαιος ! ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.

— Αφοῦ ἔδωκεν αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν πρὸς τὸν ναύληρὸν του, ἔμεινε πάλιν σιωπῆλος ὁ Χάρρης Μάρκελ. Ἐσυλλογίζετο τὴν κινδυνώδη θέσιν των, τῆς διποίας ὑπερδήποτε ἐπλησίας ή λύσης. — Η τοῦ ὑψους, ή τοῦ βάθους ! Καὶ ἐπειδὴ εἶχε πεποιθησιν εἰς τὰς πληροφορίας του, ἐπανέλαβε μετ' ὀλίγον :

— Οχι . . . τὸ καράβι δὲν ἔψυγε, διότι αὔριον μόλις πρόκειται νά σαλπάρη . . . Καὶ ίδου ἡ ἀπόδεξις !

— Εἴγαλεν ἀπὸ τὴν ταξιπητὴν του ἔνα κομμάτι ἐφημερίδος, καὶ εἰς τὰς νάυτικὰς εἰδήσεις τῆς ἀνέγνωσην :

— Ο «Γοργός» εὐρίσκεται ἀκόμη ἀγκυροθελήμενος εἰς τὸν λιμενίσκον Φάρμαρο τοῦ ὄρμου Κόρη, ἐπομοὶς πρὸς ἀπαρτίν. Δὲν ἀναμένει πλέον παρὰ τὴν ἀρτίν των ἐπιβατῶν του διὰ τὰς Ἀντίλλας. — Αλλώς τε ὁ ἀπόπλους του δὲν ἐπιβραδύνεται, διότι εἶχε ἐρισθῆ διὰ τὴν 30 τρέχοντος. Οἱ βροσεύθεντες μαθηταὶ τῆς Ἀντίλιανῆς Σχολῆς θά ἐπιβιβασθεῖν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ὁ «Γοργός» ἀμέσως θά ἐπλεύσῃ, καὶ ωρὶς ἐπιτρέποντος . . .

— Λοιπόν, μὲ τὸ πλοιόν που εἶχε ναυλωθῆ διὰ λογαριασμὸν τῆς κυρίας Σεϋμούρ ἐσκόπευαν νά φύγουν οἱ κακούργοι ! . . . Βεβαίως, δὲν ἦτο δυνατὸν νά ὑποτεθῇ ὅτι εἴγαν συνενόχους μεταξὺ τῶν ναυτῶν τοῦ πλοιάρχου Πάλετον !

— Τότε δύως, παρετήρησεν ὁ Ρανυᾶς Κώφ, δὲν θά μας βρῆ ἐδῶ ὁ Κόρτης.

— Τί νά κάμωμε ; τίτοτε ἄλλο δὲν γίνεται ! διεκήρυξεν ὁ ἀρχιπειρατής.

— Πολὺ στενόχωρα ήσαν τὰ πράγματα.

— Λοιπόν, μὲ τὸ πλοιόν που εἶχε ναυλωθῆ διὰ λογαριασμὸν τῆς κυρίας Σεϋμούρ ἐσκόπευαν νά φύγουν οἱ κακούργοι ! . . . Βεβαίως, δὲν ἦτο δυνατὸν νά

ὑποτεθῇ ὅτι εἴγαν συνενόχους μεταξὺ τῶν ναυτῶν τοῦ πλοιάρχου Πάλετον !

— Τότε δύως, παρετήρησεν ὁ Ρανυᾶς Κώφ, δὲν θά μας βρῆ ἐδῶ ὁ Κόρτης.

— Τί νά κάμωμε ; τίτοτε ἄλλο δὲν γίνεται ! διεκήρυξεν ὁ ἀρχιπειρατής.

— Πολὺ στενόχωρα ήσαν τὰ πράγματα.

μὲ τὸ πλοιόν που εἶχε ναυλωθῆ διὰ τὸ πληρωμά του ;

— Άπο τέτοιους κακούργους που ἔπαιζαν τὴν ζωὴν των εἰς αὐτὸν τὸ παιχνίδι, δῆλα ἔπρεπε κανεὶς νά τα περιμένῃ. — Ήσχη δέκα, καὶ βεβαίως δὲν εἶχε περισσότερους ναύτας ὁ «Γοργός». Μὲ αὐτοὺς τοὺς δρόους, δῆλαι αἱ πιθανότητες ήσαν μὲ τὸ μέρος των . . .

— Εἴκαλε πάλιν ὁ Χάρρης Μάρκελ εἰς τὴν ταξιπητὴν του τὸ κομμάτι τῆς ἐφημερίδος, ή ὅπεικ του εἶχε πέση στὸ χέρια, ἐνῷ εὐρίσκετο ἀκόμη εἰς τὴν φυλακήν, καὶ ἐπρόσθετο :

— Σήμερα ἔχουμεν 29 . . . Απόφελοι πού τὸ καράβι θά μείνῃ ἀραγμένο, καὶ ἀλλήλη εἶχεν εἰς τὸ παρακάριον τοῦ πληρωμάτος . . .

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀφοῦ ἐτοι ἐμείναμε σύμφωνοι, καὶ θά καθήσουμεν ἔκει νά ψυλάγουμε τὴν βάρκα, ἔως τὴν στιγμὴ πιθανόν μὲ τὸ πληρωμά του.

— Εγνοεῖται διτι, καὶ μαθηταὶ τῆς Αντίλιανῆς Σχολῆς ἀν ἦσαν μέσα, πάλιν θά ἔκαμψαν τὸ τόλμημά των εἰς πειρατεῖαν . . . Θά μπορέσουμεν νά σκοτεινήσουμεν τοὺς πιθανούς πειρατές . . .

— Ο ναύληρος δέλητος ήτοι σκεπασμένος.

— Πυκνά σύνγεφα εἶχαν σωρευθῆ εἰς τὸν δρίζοντα, ἀπὸ τὰ σύννεφα ἐκεῖνα που φέρνουν καταιγίδας, διατάσσουν πολλὴ βροχήν.

— Εν τούτῳ, ή ὥρα ἐπερνοῦσε καὶ ὁ Κόρτης δὲν ἐφάνηκε.

— Εγείρεται τὸν προσοχήν της τοῦ Κόρτης, καὶ τὸν θρησκευτικὸν πόνον της πειρατεῖας.

— Καὶ δύως, ἐπρόσθεσεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ τὴ θηλεία νά του βάλουμε στὸ λαιμό, δ. Κόρτης δὲν εἶναι ἀνθρωπός του, οὐδὲν περισσότερον τοῦ προσώπου για νά μας προδώσῃ.

— Δὲν ἔπερχον οὐτε πέντε λεπτά τῆς ώρας, καὶ ή θύρα τῆς «Κυανῆς Αλώπεκος» ήνοιξε πάλιν.

— Αν τον ἔπιαναν, δὲν θ' ἀργούσαν γά μας πιάσουν καὶ ἐμάς . . .

— Καὶ δύως, ἐπρόσθεσεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ τὴ θηλεία νά του βάλουμε στὸ λαιμό, δ. Κόρτης δὲν εἶναι ἀνθρωπός του, οὐδὲν περισσότερον τοῦ προσώπου για νά μας προδώσῃ.

— Δέν έθελα νά πῶ αὐτὸν, ἀπήντησεν ὁ Τζών Κάρπεντερ.

— Ο Κόρτης έφαίνεται στὸν πόνον της συνάθεσης, εἶχεν πολλὸν δρόμον μὲ γοργὰ βήματα. Τὰ μάγουλά του ἐγύαλιζαν ἀπὸ τὸν ίδρωτα.

— Ενῶ εἶχεν λοιπὸν κυνηγήσει τὰ ἀστυνομικὰ δργανα ; Καὶ εἶχεν κατωρθώση ἀράγε αὐτὲς νά διεφύγῃ τὴν ιχνηλασίαν των . . .

— Ο Τζών Κάρπεντερ, μ' ἐν νεῦμα, τοῦ ἔδειξε τὴν γωνίαν διπούντος τοῦ ἀνθρωποῦ της ἀστυνομίας, καὶ νά τον πήραν τὸ κατόπιν.

— Ενῶ εἶχεν λοιπὸν κυνηγήσει τὰ ἀστυνομικὰ δργανα ; Καὶ εἶχεν κατωρθώση ἀράγε αὐτὲς νά διεφύγῃ τὴν ιχνηλασίαν των . . .

— Αν ἔτηκεν κανένας μας . . . μήπως καὶ τὸν προσοχήν της συναγαπήσῃ ; . . .

— Ο Χάρρης Μάρκελ δέν ἀπήντησε, καὶ σιωπὴ ἐπεχράτησε δι' δλίγα λεπτά.

— Αν ἔτηκεν κανένας μας . . . μήπως καὶ τὸν προσοχήν της συναγαπήσῃ ; . . .

— Ενῶ εἶχεν λοιπὸν κυνηγήσει τὰ ἀστυνομικὰ δργανα ; Καὶ εἶχεν κατωρθώση ἀράγε αὐτὲς νά διεφύγῃ τὴν ιχνηλασίαν των . . .

— Ο Χάρρης Μάρκελ δέν ἀπήντησε, καὶ σιωπὴ ἐπεχράτησε δι' δλίγα λεπτά.

— Ενῶ εἶχεν λοιπὸν κυνηγήσει τὰ ἀστυνομικὰ δργανα ; Καὶ εἶχεν κατωρθώση ἀράγε αὐτὲς νά διεφύγῃ τὴν ιχνηλασίαν των . . .

— Ο Χάρρης Μάρκελ δέν ἀπήντησε, καὶ σιωπὴ ἐπεχράτησε δι' δλίγα λεπτά.

— Επρέπε νά κάμουν τὰ ἀδύνατα δυνατά διὰ νὰ μὴ πικούσην. — Αγάπητης ήτο ο καθαύτο παιδικὸς χορός.

— Πάντα, Χάρρη . . . Αλλὰ καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὴν προκυμαία, ἀκουσα νά λέσε πάντες οἱ ἐπιβάτες τοῦ «Γοργοῦ» ἔφθασαν στὴν Κουνιστάουν.

— Γι' αὐτὸ λοιπόν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, πρέπει ἐμεῖς νά μπαρκάρωμε πρὶν ἀπ' αὐτοὺς . . .

— Καὶ πῶς ; . . . ηρώτησεν ὁ μάγειρος.

— Οι ἄλλοι καὶ ἔγω, ἀπεκρίθη ὁ Κόρτης, εἶναι νά παρουσιάσετο καρμιλάς ἀλλὴ εύκαιρια . . .

— Επειδὴ τοῦτο τὸ παρακάριον τοῦ Κόρτης, εἶναι νά παρουσιάσεται τὸν πόνον της συναγαπήσης της πειρατεῖας, καὶ ἀλλὴ εἶναι νά παρουσιάσεται τὸν πόνον της συναγαπήσης της πειρατεῖας.

— Πεντακόσια βήματα μαρτυρά . . .

— Πεντακόσια βήματα μαρτυρ

"Αρχισαν τότε και οι καρέκλες :

— Μα επί τέλους ! δικράς θὲ κίθεται επάνω μης ο ένας και ο ἄλλος ;

Και τὸ σκαμαγάκι εἶπε θεσες μὲ κλαψάρικο ψόφος :

— Εἶνε σωστὸ νὰ βάζουν οἱ ἄνθρωποι εἶναν σ' ἐμένα τὸ μικρό, τὰ μεγάλα ποδάρια των;

— Αν εἶνε κανεὶς ποὺ του πρέπει νὰ ξεκουρχθῇ, αὐτὸς εἶμαι ἔγω ! ἐφώναξε και τ' ὡρολόγι απὸ τὴν γωνίτσα του

"Ἄσ ἀναλάβῃ, επὶ τέλους κανέγας ἄλλος νὰ λέγῃ σὲ σᾶς και στὸν κόρμον τὴν ὥρα. Ἔγω ἔνγοω νὰ στεκατήσω, και νὰ το ρίξω στὸν ψόφο..."

— Βεβαιώ, βεβαιώ ! πρέπει ν' ἀλλάξωμε : ζω ! ἐφώναξαν μὲ μιὰ φωνὴ τὰ χαλκώματα και τὰ τηγάνια και οἱ σκάρρες.

Και ἀπειδάσσων νὰ κάμουν εἰς τὸ ἔζης δὲ τους ζήχεται σρεξις νὰ κάμουν, και δηλού, τι ηθελαν οἱ ἄνθρωποι. Ἄρκετὸν καιρὸν ἐδεύτεραν μὲ ὑπκοκήν, τώρα θὲ γίνουν ἀφεντικὰ και αὐτά !

Τὴν ἀλλὴν ἡμέραν τὸ πρώι, βέρρω ! ἔκομε τ' ὡρολόγι, κ' ἐσταμάτησε. Κανένας ἄλλος δὲν ήτο εἰς θέσιν νὰ εἰπῃ τὴν ώρα, κ' ἔτσι τὸ τζάκι ἐξύπνησε δύο ὠρες ἀργότερα απὸ τὴν ταχτική του ὥρα.

"Τσέρα, η σιμπίδα ἀνέλαβε νὰ σκουπίσῃ τὴν κουζίνα, ἀλλὰ δέν τα κατάφερε διδόλου. Ή σκύπα πέρισταθῆσε νὰ βάλῃ σὲ τάξι τὴν πιατοθήη, κ' ἐτίναξε κάτω δύο φλυτζάικα κ' ἔγα πιάτο και τα ἐσπασε. Οι καρέκλες ἐχοροπηδοῦσαν μέσα στὸ σπίτι, και ἔκαμπναν φοβερή φασαρία. Ο τενεκές τῶν καρβούνων εἶπε πῶς ήθελε μιὰ φορά κι ἀυτὸς νὰ κάμη καθηκόντα καλαθιού τοῦ φωμιοῦ, και ἐπρέπε νὰ ήσθε απὸ κανένα μέρος νὰ ἐβλέπατε τὰ φωμιὰ πῶς ἔγιναν σὰν ἀραποπουλαί. "Τσέρα, — τὸ φαράσι και τὸ τσαγερὸ ἐπῆγαν στὸ πηγάδι νὰ φέρουν νερό, και στὸ δρόμο που ἐπῆγαναν ἐπαρχάτησε τὸ φαράσι κ' ἐπεισες ἐπάιω στὸ τσαγερὸ και του ἐσπασε τὸ χέρι.

— Αν ήμουν δὲ κουβάς, δέν θὲ πώθινα αὐτὴ τὴ συμφορά ! εἶπε μὲ τὰ κλάματα τὸ καΐμενο τὸ τσαγερό.

— Τι γά σου κάμω, αφοῦ εἶσαι τόσο λεπτοκαμωλένο ! ἀπήγητης τὸ φαράσι, καταλυπημένον και αὐτὸ μὲ τὸ δυστύχημα τοῦ συντρόφου του.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ, η κατσαρόλα τοῦ ζεστοῦ νεροῦ ἐδήλωσεν δὲτ εἶχε κουρασθῆ να κάθεται διαρκῶς ἐπάνω στὴ φωτιά και νὰ τραγουδᾷ.

— Θέλω, εἶπε, νὰ πάω στὸ περιβόλι νὰ πάρω τὸν ἀέρα μου, και νὰ ποτίσω τὰ λουλούδια.

Και πραγματικῶς ἀντήλλαξε τὴν θέσιν της μὲ τὸ ποτιστήρι τοῦ κήπου. Ἐκείνην τὴν σιγμὴν ἤλθε και ὁ περιβολάρης διὰ νὰ ποτίσῃ τὰ λουλούδια. Δέν εύρηκε τὸ ποτιστήρι εἰς τὴν θέσιν

του, και ἔπιασε τὴν κατσαρόλα. "Αλλὰ δὲν ἐπρόσεξε νὰ δηλού δὲτ τὸ νερὸ ήτο ζεστό, και τὲ πρώτα λουλούδια που ἐπότισε, η ὅποια ήτο πολὺ μικραγχολική, διότι ἔγινε αἰτία νὰ μαραθεῖν τὰ ωραῖα λουλούδια.

— Περίεργο πράγμα, ἀλλήθεται ἐμουρμούρισεν η κατσαρόλα, διὰν εἶδεν δὲτ ὁ περιβολάρης την ἀφίσε κατὰ μέρος.

Αὐτὴ η ιστορία ἐξηκολούθησε δηλητὴν ἡμέραν, ἔως ὃτου η κουζίνα ἔγινεν ἐλεσινή, γεμάτην ἀπὸ μουτζουρές και ἀπὸ λάσπη.

— Αὔριοτὸ πρωὶ ἔρχεται η μαγείρισσα, εἶπε κατὰ τὸ βράδυ η τουμπίδα. Θὰ ἐξακολουθήσωμε τὴν ἴδια ταχτική ; — τί λέτε ;

— Κ' ἐσταμάτησε διὰ ν' ἀκούσῃ τὴν γνώμην τῶν ἀλλών.

— "Οχι, γιὰ τὸ Θεό ! α; κυττά-

ρέντη του και ν' ἀνοίξῃ τὰ πιεζόνυρχα γιὰ νάμπη μέσα τὸ φῶς τῆς ήμέρας. Και τότε σλα ἔγιναν, ὅπως τὰ εἶχε σχεδιασμένα ὁ κάπρος. Η μητέρα ἔβηκε τὸ παιδάκι της καντὶ στὴν πόρτα, κατὰ τὰ συνειδητούντα, ἐνῷ έστησε τὸ σπίτι και ἐμαγείρευε τὸ φαγί της.

Τὸ παιδάκι ἐμουρμούριζε χαρούμενο και γελαστὸ μέσα στὴν πρωτὴν λάμψι του ήλιου, κ' ἔχτυπας μὲ τὰ χεράκια του τετές φάθες ἐκεῖ που ἔπαιζαν ὁ Σκικιός και ἀπὸ λάσπη.

— Αὔριοτὸ πρωὶ ἔρχεται η μαγείρισσα, εἶπε κατὰ τὸ βράδυ η τουμπίδα. Θὰ ἐξακολουθήσωμε τὴν ἴδια ταχτική ; — τί λέτε ;

— Τὸ συμπέρασμα εἶνε, — παρετήρησεν ἀπὸ τὸ πάρι του τὸ γουδί που ἐσυνθίζει νὰ κάμην τὸν φιλόσοφον διὰν δὲν τὸ φῶς. "Εξαρνά, ἀκούσθηκε ἔνας κρότος στὴν πόρτα και μιὲς δυνατὴν φωνὴν ἀπὸ τὸ παιδί. Η μητέρα ἔτρεξε απὸ τὸ παιδί. Η μητέρα εἶπε δὲτ ὁ καθένας εἰς αὐτὸν τὸν κόρμον νὰ κάμη τὴν ἔργασίαν του και ἀπὸ τὸν ήλιον τὸν κάρπητον.

ΠΕΤΙΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΠΡΟΣ

(Τέλος, 16ος σελ. 46.)

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ πίθηκος.

— Λοιπόν, ἔγω θὲ τριγυρίζω ἀπ'

ευρά σου συλλογισθοῦν τι νὰ κόμουν, δὲν θὲ τρέξῃς ἀπὸ πίσω μου και θὰ γλυτώσῃς τὸ παιδί, και θὰ το φέρης γερδ και ζωτανὸ στοὺς γονεῖς του, και θὰ δῆς δὲτ, ἀμα ἔρθη ὁ γοσάπης, δὲν θὲ τους βεστάξῃς η καρδιά νὰ σε πουλήσουν.

— Ο πίθηκος εἶπε και ξαναεῖπε εὐχαρίστης τὴν άνθετος, ἀγρά-χρυσά, κ' ἔτριψε τὰ μάτια του, και θυμωμένος ἐρώτησε γιατὶ ἔκαμνεν ἡ γυναικά του δηλητὴν αὐτὴν τὴν φασαρία. "Ως που γάραθή τι εἶχε συμβῆ, και ὡς που νάργουν και οι δυὸ των ἀπὸ τὴν εξώπορο, ὁ κάπρος εἶχε πάρη πολὺ δρόμο. Είδην δύμας τὸν πίθηκό που ἔτρεχε ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸν κλέφτη, και ὡς ὅτι ἔργοντας εἶχαν τὸ πόδια του.

— Εθύμασαν και ὁ ἀνδρας και ἡ γυναική τὴν τόλμην τοῦ στοχαστικοῦ πίθηκου, και ἡ εὐγνωμοσύνη των δὲν εἶχεν δρίσι, δὲν θύργησε δὲ και η ΙΕ' Κυριακή. Μένουν τώρα τὰ Εύσηστα του 1903, περὶ τὸν πόλιον δέχομαι τοὺς Σημείωσιν μέχρι τέλους Φεβρουαρίου, καθὼς εἴπαμεν. "Γενενθίζω απόκει τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος — 29 Φεβρουαρίου, ἔργαζει και ὁ Αναίσας ! — και τὴν προθεσμίαν τοῦ Μ. Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ, η δοπιά λήγει τὸν 10 Μαΐου.

— Αν ηθελα σήμερα νάπαντησαν εἰς δλας τὰς ἐπιστολάς που ἔχω ἐμπρός μου. θὰ ηθελα τούλαχιστον εἰς στήλας. "Αλλ' ητο δάσυντον νάριερωσ τὸν χώρον ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον δηλούν διότι επέλενταζεν ἡ ἀλλή θύη, ἀλλά και διότι εἰς τὸ Τυπογραφεῖον δὲν είργαζοντα τὸν Καθηρέν Δευτέραν, ἀκριβῶς δηλαδή τὴν ημέραν ποὺ στοιχειωθεῖται η Ἀλληλογραφία. Διὰ νὰ μη μείνωμεν λοιπὸν δηλω, δέων στήμερον, Τρίτην, διήγην "Αλληλογραφίαν, εἶπυντασσόμενη νάναπληρώσω τὴν ἐλειψίαν εἰς τὸ προσεκτήριον.

— Εγειρεις και παράχεις δίληρο, γυναικα, εἶπεν ὁ άνθρωπος, ἔνῳ ἐπήγανει μέσα στὸ παιδί. "Αμα ἔλθη ὁ χαστάπης, γά τον στέλγεις πίσω τοῦ πιθηκοῦ, και ἡ εὐγνωμοσύνη των δὲν εἶχεν δρίσι, δὲν θύργησε δὲ και η ΙΕ' Κυριακή. Μένουν τώρα τὰ Εύσηστα του 1903, περὶ τὸν πόλιον δέχομαι τοὺς Σημείωσιν μέχρι τέλους Φεβρουαρίου, καθὼς εἴπαμεν. "Γενενθίζω απόκει τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος — 29 Φεβρουαρίου, ἔργαζει και ὁ Αναίσας ! — και τὴν προθεσμίαν τοῦ Μ. Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ, η δοπιά λήγει τὸν 10 Μαΐου.

— Αν ηθελα σήμερα νάπαντησαν εἰς δλας τὰς ἐπιστολάς που ἔχω ἐμπρός μου. θὰ ηθελα τούλαχιστον εἰς στήλας. "Αλλ' ητο δάσυντον νάριερωσ τὸν χώρον ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον δηλούν διότι επέλενταζεν ἡ ἀλλή θύη, ἀλλά και διότι εἰς τὸ Τυπογραφεῖον δὲν είργαζοντα τὸν Καθηρέν Δευτέραν, ἀκριβῶς δηλαδή τὴν ημέραν ποὺ στοιχειωθεῖται η Ἀλληλογραφία. Διὰ νὰ μη μείνωμεν λοιπὸν δηλω, δέων στήμερον, Τρίτην, διήγην "Αλληλογραφίαν, εἶπυντασσόμενη νάναπληρώσω τὴν ἐλειψίαν εἰς τὸ προσεκτήριον.

— Εγειρεις και παράχεις δίληρο, γυναικα, εἶπεν ὁ άνθρωπος. Και τὸ παιδί. "Αμα ἔλθη ὁ χαστάπης, γά τον στέλγεις πίσω τοῦ πιθηκοῦ, και ἡ εὐγνωμοσύνη των δὲν εἶχεν δρίσι, δὲν θύργησε δὲ και η ΙΕ' Κυριακή. Μένουν τώρα τὰ Εύσηστα του 1903, περὶ τὸν πόλιον δέχομαι τοὺς Σημείωσιν μέχρι τέλους Φεβρουαρίου, καθὼς εἴπαμεν. "Γενενθίζω απόκει τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος — 29 Φεβρουαρίου, ἔργαζει και ὁ Αναίσας ! — και τὴν προθεσμίαν τοῦ Μ. Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ, η δοπιά λήγει τὸν 10 Μαΐου.

— Εγειρεις και παράχεις δίληρο, γυναικα, εἶπεν ὁ άνθρωπος. Και τὸ παιδί. "Αμα ἔλθη ὁ χαστάπης, γά τον στέλγεις πίσω τοῦ πιθηκοῦ, και ἡ εὐγνωμοσύνη των δὲν εἶχεν δρίσι, δὲν θύργησε δὲ και η ΙΕ' Κυριακή. Μένουν τώρα τὰ Εύσηστα του 1903, περὶ τὸν πόλιον δέχομαι τοὺς Σημείωσιν μέχρι τέλους Φεβρουαρίου, καθὼς εἴπαμεν. "Γενενθίζω απόκει τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ Διηγήματος — 29 Φεβρουαρίου, ἔργαζει και ὁ Αναίσας ! — και τὴν προθεσμίαν τοῦ Μ. Φωτογραφικοῦ Διαγωνισμοῦ, η δοπιά λήγει τὸν 10 Μαΐου.

— Εγειρεις και παράχεις δίληρο, γυναικ

εύχαριστώ διά τὴν ὥραν κέρτων καὶ διὰ τὸ εὐχάριστον οὐδὲν δύο ἔτη συνδρομής μου, ἀλλὰ φέτος ἀπεργάστος γάλαγός μέρος εἰς τὴν ἀνθρώπων πόλην τὸ φευδώνυμον πονούσης, δὲν ἔτος ἐκεῖνον Πιθηκάτρωπον (+ αὐτὸν ναι!) καὶ Ραδάμανταν (Σ Θ οὐδὲ ἐξέλεχα.)

Τῆς φίλων μου Α.Γ. ἡ δοῦλος του ξεναγήραρε, ἐνεκρίθη ἡδη τὸ φευδώνυμον θαλάσσιος Ἀστρηός εἰς τὸ Ζην φύλλον, καὶ βεβαίως θά το εἶδε.

Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Σ.Σ.Κ. νά μου στείλῃ ἄλλα φευδάνυμα πρὸς ἔκλογνην, διότι τὸ μὲν Βρέστον Σέλας ἐδόθη παραπάνω τὸ δὲ Πολικός Ἀστηρός ἀνήκει πρὸς πολλοὺς εἰς ἄλλον φίλον μου.

Μετρά Μυστικά, ἐπιθυμούσιν υπετάλλεσσον τὸ Μόδαμενον Ρόδον μὲ τὴν Ἀστρηόν Φυγήν, Ἑλλακήν Ἀκτινα καὶ Ἐπιπερίαν Αἴγαρ—οὐ Βασιλεὺς τὸν Ρόδον μὲ τὸ Λιοντόνδη τῆς Καρδατάς, Ἰλιον Μελάθρον, Τολοίον, Οστινάλιον καὶ Αἴγαρ τὸν Πηλίον—οὐ Ιππότης τὸν Μεσαλώνης μὲ τὸν Λιάβαλον Επιπερίαν δὲ Λαύλον Διάβολον, Διαβολόγιατορ, Ἀγρελον τῆς Ἀγράπης καὶ Ἀγρελον Ἀγρεσιον—οὐ Λόρος τὸν Γάρνον μὲ τὴν Χαϊδιμέτην Βασιλοτόνταρ, Κιτρίνην Μάσκαν, Μαραμένον Ρόδον, Μεστριώδην Φύσσον καὶ Ἰδεώδην Κονκάλι—οὐ Μιράντα μὲ τὸ Ἀνθός τῆς Αλάσης—οὐ Πεπριώνορ μὲ τὸ Μαραμένον Ρόδον, Ἀστρούς Αιθρίας Νύττος, Διάβελον Επιπερίοντος καὶ Κιτρίνην Μάσκαν—οὐ Κάκη μὲ τὸ Φίλημα τοῦ Κύματος, Ἀγρούν Κύμη, Ήπρηγός τῆς Ηπέρας, Βασιλίσσας τοῦ Κυμάτων καὶ Κιτρίνη Νόμιοδ—οὐ Κολοκύνθοπονδος μὲ τὴν Κιτρίνην Μάσκαν, Πρήγκιπα τῆς Επιτάσθου, Αταβύρον Ρόδον, Λόρδον Χότα καὶ Νοτηρόν Ράμπαλον—οὐ Ερρίκα μὲ τὸν Μερέλικ Λαύλον καὶ Ἐπιμέλαρδον—οὐ Γλυκεία Καρδιά μὲ τὸ Ιάπωνικόν Χρυσάνθεμον, Τρελλαρ τὸν Κόδουν καὶ Ἀγρωδόν Φυγήν—οὐ Ιππότης τὸν Πηλίον μὲ τὸν Μικρόν Αδρητήν, Νοτηρόν Ρουφαλάν, Ρούκων τῷ Αἴλεων, Λίθον Σινόφουν καὶ Ἀνοίκιατην Βραχάντρ—οὐ Κύρια μὲ τὰς Καμελιας καὶ Ναναρχίδα, Κούκητα Ζίλ δὲ Μιρούν καὶ Φίληα Σιάς—οὐ Αηδόν τὸν Πηλίον μὲ τὸν Μισθόδολον Χαρανγήν, Ἐπερίαν Αἴγαρ, Ταϊγραρέλλαν, Κυριαν μὲ τὰς Καμελιας καὶ Ἐφεράλδαρ—οὐ Φωτογράφος τὸν Εδισούρη μὲ τὴν Παπασόνγαν τῷ Αγρού, Πικρομέτην Καρδούλαν, Ναγάροαν, Μερόδολον Χαρανγήν καὶ Ἀφρίτον Κύμα—οὐ Μακρόλαιμης μὲ τὸν Ἐργατικόν Μέγαρη, Μερέλικ, Ἰππότης τὸν Πηλίον, Γρανίδον καὶ Αετόν τῆς Ερήμου—οὐ Μερέλικ μὲ τὴν Ναντοπόλεν τὸν Περιθήη, Ἀνάμηνον—οὐ Ιδιότροπος Νεάριο μὲ τὴν Αδελφήν Φυχήν—οὐ Πολικός Αστηρός μὲ τὸν Λαύλον Διάβολον, Κυριαν μὲ τὰς Καμελιας καὶ Πικραμέλην Κορδούλα—οὐ Τρελλα τὸν Κάσου μὲ τὸ Λούσιο Παιδί, Λευκόν Ιορ, Ελεύθερον Γορέων, Οπτασίαν Παράδεισον καὶ Βασιλία τὸν Ρόδον—οὐ Ειδούρη Μεσολόγγης μὲ τὴν Ναντοπόλεν τὸν Μεσολόγγιον, Ορέαδα τῆς Σίλην, Ἀλεκτρούντη Σπινθήρα καὶ Μαδρόν Αετόν—οὐ Βάσιν Πάνον μὲ τὴν Οινοφόρον Φυχήν, Κυριαν μὲ τὰς Καμελιας, Λοντούδη τῆς Καρδιᾶς καὶ Κιτρίνη Νόμιορο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄλλοντος δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Μαρτίου ὁ χρηστὸς τῶν λεπτών περὶ τὸν δικούν δεῖ να γράψει τὰς λεπτές των οὐ διαγνωσμένων, πιλεῖται τὸν Πάραστον μαζί εἰς φαντάλους, διὰ τὸν πάρτην 30 φύλλα καὶ τιμάται φ. I.

ΕΙΣ ΒΟΛΛΑΣΘΟΓΡΥΦΟΣ

Τοῦ ἀλεχθῆτον πῆρε τέσσερα φύλα καὶ έθυμησα τὰς έβλεπα θαλάττα!

· Ησύχασε—μοῦ εἰπεν ο γιατρός που μ' εἶδε· “Ἐν τεῦγος σου χρειάζεται γυαλιά.”

· Εστάλη υπὸ τῆς Φιλοτάγουδος Ιάδος.

· Απὸ οιλάσσον πηγὴν

· “Ἐν γράμμη” ἀν μεταβλήτης;

· Έκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων ‘Αντονί Κωνσταντινίδου, 1904

Τότε . . . ἀνάτηκα χαλινὸν.
Στὴ γῆ γέσσα νά του βίζης.

· Ρούχη υπὸ τῆς Μήτρας τῶν Σαφεύρων.
71. Στετχεθογρύφος.

Με τὴν χρυσή μονοφορειά πάντοτε ἔγω θά ἀρχω,
Εἴτε ἀγρον καταφέρουν καμαρώτος ὑπέρχω,

· Εἴτε ὁ ἀνάκτορον λαμπρὸν τὸν θάρσος λαβά,
· Αὐτὶ τού Σίρια ενά τού πατρίντας γινὲ κέφαλο;

· Βασιλὴ υπὸ τῆς Ζαππέιδου.

72. Πύραμις.

· Οι σταροὶ νήσοι τοῦ Αἴγαλου.

· Σύνδεσσος.

· Πλοιάρος.

· Άρχη Ποτητής.

· Πρόσωπον τῆς Γραφῆς.

· Επιτάπειρον τοῦ Γαρέτην.

73. Κροπογραφίατον:

1 2 3 4 5 6 7 8 9 α 6 = Πόλις τῆς Ελλάδος

2 3 4 2 = Μουσικὸν θραγαν.

3 2 6 8 = Μέρος Οὔρου.

4 2 3 9 8 = Αρχαῖον Βασιλόποδα.

5 3 3 9 1 & 8 = Βασιλεὺς τῆς Γολ.

6 9 1 7 = Θεά της Λας.

7 4 2 3 = Σπλάγχνον.

8 2 6 & 8 = Χόρτον.

9 6 9 & 6 = Οστοῦν.

α & 6 α 8 = Ζώον.

· Εστάλη υπὸ τῆς Μαγαθαλημ.

74. Μυστικά, Ἐρωτήσεις.

Διδόσκαλος : — Τί μέρος λογού εἶνε δέ...;

Μαθητής : — Επιθετον τριγεῖς καὶ τρικατέλλητον.

Διδόσκαλος : — Μῆπα! Πός κάρυνουν τὰ τρία γένη;

Μαθητής : — Ο . . . η . . . τὸ . . .

Διδόσκαλος : — Τι νέτε, παιδί μου! Τὸ δέρενταν είνε ἀράσος μουσικός, τὸ θηυκόν συντὸνούν διήρκετεν η ἐπίσκεψις, παρά μόνον τὴν τελευταίαν στιγμήν.

· Βασιλὴ υπὸ τῆς Λαζαρίδην.

75. Μαγικόν γρύπρικα μετὰ Κυβολέξουν.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δόσο γαυμάτων ἔκαστης τῶν λατωδίων λέξων διένος διέλλον διέλλον, πάντοτε τοῦ δύο τοῦ, να σχηματισθεῖν διέλλον λέξεις, ἀποτελούσαι κατέ σωρὸν κυνόλεξον.

· Βασιλίας τοῦ Λαζαρίδην.

· Αιδούστεις.

· Αιδούστεις Καρδούλας.

· Αιδούστεις Καρδούλα